

Шестий сонетъ.

Българщина у древнитѣ Римляни.

*Victrix causa diis placuit,
sed victa Catoni!*

Бодили подѣ ногтитѣ на краката му набили . . .
Ржѣтъ му, полѣни съ газъ, надѣ жарава държали . . .
Напълнили, единъ чорапъ съсъ пѣсъкъ — па го били
До като взелъ да бѣлва кръвъ . . . Въ устата му заврѣли

Нагорѣщенъ върхъ на ржженъ . . . Показалъ се тогава
Единъ сановникъ именитъ, и заревалъ: — „Тѣй! Браво!
„Понеже своя заговоръ той още не признава,
„Удрете! . . . По мѣсата му да нема мѣсто здраво!“ —

А клѣтий мжченикъ едвамъ исказалъ тѣзи рѣчи:
„— Признавамъ щото искате, — но ме убийте вече!“ —
. . . О, не мисли, читателю, че тѣзъ нѣща у нази

Сж станжли!.. Не! Азъ това не казахъ, Богъ да пази! . . .
История разказахъ азъ изъ епохи далечни,
Когато въ Римъ царували тирани безчловѣчни!

